ອານຸສັນຍາຂອງສັນຍາວ່າດ້ວຍ ການລຶບລ້າງທຸກຮູບການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ (1999)

ꧻꧻꧻꧻ

ໂດຍຈົດຈຳໄດ້ວ່າ ກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຢືນຢັນຄືນເຖິງ ຄວາມເຫລື້ອມໃສຕໍ່ສິດທິພື້ນຖານຂອງມະນຸດ, ຕໍ່ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມປະເສີດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຕໍ່ສິດສະເໜີພາບ ລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ,

ໂດຍຈົດຈຳໄດ້ວ່າ ຖະແຫລງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ, ຍັດຕິ 217 A (III) ໄດ້ບົ່ງໄວ້ວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນ ລ້ວນແຕ່ເກີດມາມີອິສະລະພາບ ແລະ ກຽດສັກສີແລະສິດທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບທຸກສິດທິແລະອິດສະລະພາບ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນຖະແຫລງການນັ້ນ, ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆທັງສິ້ນ, ລວມທັງການຈຳແນກເພດ,

ໂດຍທວນຄືນວ່າ ສົນທິສັນຍາສາກົນກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ, ຍັດຕິ 2200 A (XXI), ພາກພະນວກ, ແລະ ເຄື່ອງມືສາກົນດ້ານສິດທິມະນຸດອື່ນໆນັ້ນ ເກືອດຫ້າມການຈຳແນກ ລະຫວ່າງເພດ,

ໂດຍທວນຄືນອີກເຖິງ ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍການລຶບລ້າງທຸກຮູບການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ (ສົນທິສັນຍາ) ຊຶ່ງ ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ ກ່າວປະນາມທຸກຮູບການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເຫັນດີນຳໃຊ້ທຸກວິທີການທີ່ເໝາະສົມຢ່າງທັນການ ເພື່ອດຳເນີນນະໂຍບາຍລຶບລ້າງການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ,

ໂດຍຢືນຢັນຄືນເຖິງ ຄວາມຕັດສິນໃຈຂອງຕົນ ທີ່ຈະຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ຊົມຊື່ນກັບ ສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະ ພາບພື້ນຖານທຸກປະການຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ສະເໝີພາບ, ແລະ ເອົາມາດຕະການທີ່ມີປະສິດຕິພາບ ເພື່ອ ສະກັດກັ້ນການລະເມີດສິດທິ ແລະ ອິດສະລະພາບເຫລົ່ານັ້ນ,

ດັ່ງນັ້ນ, ລັດພາຄີ ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ມາດຕາ 1

ລັດພາຄີຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ (ລັດພາຄີ) ຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງຄະນະກຳມະການລຶບລ້າງການຈຳແນກຕໍ່ແມ່ຍິງ (ຄະນະກຳມະການ) ໃນການຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາໜັງສືແຈ້ງຄວາມທີ່ຍື່ນຕໍ່ຄະນະກຳມະການ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 2.

ມາດຕາ 2

ບຸກຄົນ ຫລື ຂອງຜູ້ຕາງໜ້າບຸກຄົນ ຫລື ຕາງໜ້າກຸ່ມຄົນ, ພາຍໃຕ້ຂອບເຂດອຳນາດສານຂອງລັດພາຄີໃດນຶ່ງ, ທີ່ອ້າງວ່າເປັນບຸກຄົນ ຫລື ກຸ່ມຄົນ ທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການລະເມີດສິດທິໃດນຶ່ງ ທີ່ບົ່ງ ໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາ ໂດຍລັດພາຄີ ສາມາດຍື່ນໜັງສືແຈ້ງຄວາມ ດ້ວຍຕົນເອງ ຫລື ໃນນາມຕາງໜ້າຕໍ່ຄະນະກຳມະການ. ຫາກຍື່ນໃນນາມຕາງໜ້າບຸກ

ຄົນ ຫລື ກຸ່ມຄົນນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີຄວາມເຫັນດີຂອງເຂົາເຈົາ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ຜູ້ຂຽນໜັງ ສືແຈ້ງຄວາມ ຈະສາມາດໃຫ້ເຫດຜົນຢັ້ງຢືນໄດ້ວ່າ ການແຈ້ງຄວາມດັ່ງກ່າວ ໂດຍບໍ່ມີຄໍາເຫັນດີນັ້ນ ເປັນການກະທໍາທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ.

ມາດຕາ 3

ໜັງສືແຈ້ງຄວາມ ຈະຕ້ອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ລະບຸຊື່ຜູ້ຂຽນ. ຄະນະກໍາມະການ ຈະບໍ່ຮັບແຈ້ງຄວາມໃດໆກ່ຽວກັບການລະເມີດສິນທິສັນຍາ ຂອງລັດທີ່ບໍ່ແມ່ນພາຄີຂອງອານຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 4

1. ຄະນະກໍາມະການຈະບໍ່ພິຈາລະນາ ໜັງສືແຈ້ງຄວາມໃດ ນອກຈາກໄດ້ມີຄວາມແນ່ໃຈແລ້ວວ່າຄະດີ ໃນແຈ້ງຄວາມນັ້ນໄດ້ຜ່ານທຸກວິທີການແກ້ໄຂທີ່ຢູ່ພາຍໃນປະເທດແລ້ວ ແລະ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າການແກ້ໄຂດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຫາກແກ່ຍາວຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫລື ນໍາມາຊຶ່ງການຂາດປະສິດທິພາບໃນການແກ້ໄຂ.

2. ຄະນະກໍາມະການ ຈະປະກາດວ່າ ຫນັງສືແຈ້ງຄວາມບໍ່ເປັນທີ່ຮັບເອົາໄດ້ໃນກໍລະນີທີ່:

   (ກ). ບັນຫາດຽວກັນນັ້ນໄດ້ຖືກຄະນະກໍາມະການພິຈາລະນາ ຫລື ໄດ້ຮັບ ຫລື ກໍາລັງຖືກພິຈາລະນາ ພາຍໃຕ້ລະບຽບການສືບສວນສອບສວນສາກົນອື່ນໆ ຫລື ແກ້ໄຂແລ້ວ.

   (ຂ) ໜັງສືແຈ້ງຄວາມນັ້ນ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາ;

   (ຄ) ໜັງສືແຈ້ງຄວາມບໍ່ມີຫລັກຖານຫນັກແຫນ້ນຈະແຈ້ງ ຫລື ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງພຽງພໍ;

   (ງ) ເປັນການໃຊ້ສິດ ໃນການຍື່ນໜັງສືແຈ້ງຄວາມ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

   (ຈ) ຂໍ້ເທັດຈິງໃນການແຈ້ງຄວາມນັ້ນ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນມື້ອະນຸສັນຍານີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ກັບລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ຂໍ້ເທັດຈິງນັ້ນ ຫາກຍັງສືບຕໍ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງວັນດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 5

1. ພາຍຫລັງການຮັບໜັງສືແຈ້ງຄວາມ ແລະ ກ່ອນການຕັດສິນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງໜັງສືແຈ້ງຄວາມຈະມີຂຶ້ນນັ້ນ, ຄະນະກໍາມະການຈະສະເໜີໄປຍັງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອ ໃຫ້ລັດດັ່ງກ່າວ ພິຈາລະນາໂດຍດ່ວນ ຂໍ້ສະເໜີ ໃຫ້ລັດພາຄີດັ່ງກ່າວ ເອົາມາດຕະການຊົ່ວຄາວຕາມຄວາມຈໍາເປັນ ເພື່ອ ຫລີກລ່ຽງຜົນຮ້າຍທີ່ບໍ່ສາມາດປົວແປງ ຄືນໄດ້ ຊຶ່ງ ອາດຈະເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກການລະເມີດທີ່ຖືກກ່າວຫານັ້ນ.

2. ໃນເມື່ອຄະນະກຳມະການປະຕິບັດສິດພາຍໃຕ້ວັກທີ 1ຂອງມາດຕານີ້, ການກະທຳດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໃຫ້ຖືວ່າການຕັດສິນຄວາມ ເປັນທີ່ຍອມຮັບ ຫລື ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງໜັງສືແຈ້ງຄວາມ.

ມາດຕາ6

1. ຄະນະກຳມະການຈະແຈ້ງຢ່າງປິດລັບໃຫ້ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບກ່ຽວກັບໜັງສືແຈ້ງຄວາມທີ່ຍື່ນຕໍ່ຕົນຕາມອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ຄະນະກຳມະການພິຈາລະນາເຫັນວ່າ ການແຈ້ງຄວາມນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບ ຊຶ່ງ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ, ແລະ ໃນກໍລະນີບຸກຄົນ ຫລື ກຸ່ມຄົນນັ້ນ ເຫັນພ້ອມນຳການເປີດເຜີຍຊື່ຂອງພວກເຂົາເຈາໃຫ້ລັດພາຄີນັ້ນຊາບນຳ.

2. ພາຍໃນ 6 ເດືອນ, ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບໜັງສືແຈ້ງຄວາມດັ່ງກ່າວ ລັດພາຄີຈະຕ້ອງຍື່ນຄຳອະທິບາຍ ຫລື ຄຳຖະແຫລງເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ຄະນະກຳມະການ ເພື່ອ ໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງກ່ຽວກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ ພ້ອມທັງວິທີແກ້ໄຂ, ຖ້າມີ, ທີ່ລັດພາຄີນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດມາແລ້ວ.

ມາດຕາ7

1. ຄະນະກຳມະການ ຈະພິຈາລະນາແຈ້ງຄວາມທີ່ໄດ້ຮັບ ພາຍໃຕ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ບົນພື້ນຖານທຸກຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ຕົນໄດ້ຮັບຈາກບຸກຄົນ ຫລື ກຸ່ມຄົນ ແລະ ຈາກລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານນີ້ຕ້ອງໄດ້ຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ.

2. ຄະນະກຳມະການຈະເປີດກອງປະຊຸມປິດລັບ ເມື່ອພິຈາລະນາແຈ້ງຄວາມພາຍໃຕ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

3. ຫລັງຈາກພິຈາລະນາແຈ້ງຄວາມອັນໃດນຶ່ງແລ້ວ, ຄະນະກຳມະການຈະສົ່ງຄຳເຫັນ ແລະ ທັດສະນະຂອງຕົນກ່ຽວກັບໜັງສືແຈ້ງຄວາມນັ້ນ, ພ້ອມດ້ວຍຂໍ້ສະເໜີແນະຂອງຕົນ, ຖ້າມີ, ໄປໃຫ້ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ.

4. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງໃຫ້ການພິຈາລະນາອັນຖືກຕ້ອງຕໍ່ທັດສະນະ ແລະ ຄຳເຫັນຂອງຄະນະກຳມະການ, ພ້ອມດ້ວຍຂໍ້ສະ ເໜີແນະ, ຖ້າມີ, ແລະຈະຕ້ອງຍື່ນຄຳຕອບເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຍັງຄະນະກຳມະການ ພາຍໃນກຳໜົດຫົກເດືອນ, ພ້ອມທັງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບມາດຕະການທີ່ໄດ້ດຳເນີນມາແລ້ວ ອັນເປັນການຕອບສະໜອງຕາມຄຳເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະຂອງຄະນະກຳມະການ.

5. ຢູ່ໃນບົດລາຍງານຕໍ່ມາຂອງລັດພາຄີທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນມາຕາມມາດຕາ 18 ຂອງສົນທິສັນຍາ, ຄະນະກຳມະການ ອາດຈະສະເໜີໃຫ້ລັດພາຄີສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບທຸກມາດຕະການທີ່ລັດພາຄີນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດ ເພື່ອຕອບສະໜອງຕາມຄຳເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະຂອງຄະນະກຳມະການ, ຖ້າມີ, ລວມທັງມາດຕະການ ທີ່ຄະນະກຳມະການຖືວ່າເໝາະສົມ.

ມາດຕາ8

1. ຖ້າວ່າຄະນະກຳມະການ ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ ອັນບົ່ງບອກເຖິງການລະເມີດສິດທິທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍານັ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ເປັນລະບົບໂດຍລັດພາຄີ, ຄະນະກຳມະການ ຈະຂໍໃຫ້ລັດພາຄີນັ້ນໃຫ້ການຮ່ວມມືໃນການກວດກາເບິ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວ ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນ.

2. ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຂໍ້ສັງເກດທີ່ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອາດໄດ້ສົ່ງໃຫ້, ພ້ອມດ້ວຍຂໍ້ມູນອື່ນໆທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ທີ່ຕົນມີຢູ່, ຄະນະກຳມະການ ອາດຈະແຕ່ງຕັ້ງສະມາຊິກຂອງຕົນຜູ້ນຶ່ງ ຫລື ຫລາຍກວ່ານຶ່ງ ເພື່ອດຳເນີນການສືບສວນ ແລະ ລາຍງານໃຫ້ຄະນະກຳມະການໂດຍດ່ວນ. ເມື່ອເຫັນວ່າເປັນສິ່ງທີ່ສົມຄວນ ແລະ ໄດ້ຮັບການເຫັນພ້ອມຈາກລັດພາຄີ, ການສືບສວນ ອາດຈະລວມເຖິງການໄປຢ້ຽມຢາມປະເທດດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

3. ຫລັງຈາກການກວດກາເບິ່ງຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ມາຈາກການສືບສວນດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ຄະນະກຳມະການ ຈະຕ້ອງສົ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານນັ້ນ ໄປໃຫ້ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງພ້ອມດ້ວຍຄຳເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະໃດໆທີ່ມີ.

4. ລັກພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຈະຕ້ອງໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດຂອງຕົນ ແກ່ຄະນະກຳມະການ ພາຍໃນກຳໜົດຫົກເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນ, ຄຳເຫັນ, ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະຈາກຄະນະກຳມະການ.

5. ຄະນະກຳມະການຈະຕ້ອງດຳເນີນການສືບສວນຢ່າງປິດລັບ ແລະ ຈະຕ້ອງຂໍການຮ່ວມມືຈາກບັນດາລັດພາຄີໃນທຸກໄລຍະຂອງການດຳເນີນການສືບສວນ.

ມາດຕາ9

1. ຄະນະກຳມະການ ອາດຈະຂໍໃຫ້ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ບັນຈຸລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບທຸກມາດຕະການທີ່ໄດ້ໃຊ້ໃນການຕອບສະໜອງຕາມການສືບສວນທີ່ດຳເນີນຕາມມາດຕາ8ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ນັ້ນ ເຂົ້າໃນບົດລາຍງານຂອງລັດດັ່ງກ່າວ ຕາມມາດຕາ 18 ຂອງສົນທິສັນຍາ.

2. ຖ້າຈຳເປັນ, ພາຍຫລັງກຳໜົດ 6ເດືອນທີ່ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 8.4 ນັ້ນ, ຄະນະກຳມະການ ອາດຈະສະເໜີໃຫ້ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແຈ້ງໃຫ້ຄະນະກຳມະການຊາບ ກ່ຽວກັບມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ຕົນໄດ້ໃຊ້ໃນການຕອບສະໜອງການສືບສວນດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ10

1. ໃນເວລາລົງນາມ ຫລື ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ແຕ່ລະລັດພາຄີມີສິດປະກາດວ່າ ຕົນບໍ່ຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງຄະນະກຳມະການທີ່ກຳໜົດໄວ້ຢູ່ໃນມາດຕາ 8 ແລະ 9.

2. ລັດພາຄີໃດທີ່ໄດ້ປະກາດ ດັ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນວັກ 1 ຂອງມາດຕານີ້ ສາມາດຖອນຄຳປະກາດດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ໃນທຸກເວລາ ໂດຍແຈ້ງໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ຊາບ.

มาດຕາ11

ລັດພາຄີຈະດຳເນີນທຸກບາດກ້າວທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ບຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດສານຂອງຕົນນັ້ນ ຈະບໍ່ຖືກຂົ່ມຂູ່ ຫລື ໄດ້ຮັບການກະທຳອັນບໍ່ດີ ຍ້ອນຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຍື່ນໜັງສືແຈ້ງຄວາມ ໃຫ້ຄະນະກຳມະການ ຕາມອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ12

ຄະນະກຳມະການ ຈະລວມເອົາທັງບົດສະຫລຸບຫຍໍ້ກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນພາຍໃຕ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ເຂົາໃນບົດລາຍງານປະຈຳປີຕາມມາດຕາ 21 ຂອງສົນທສັນຍາ.

ມາດຕາ13

ແຕ່ລະລັດພາຄີໃຫ້ສັນຍາວ່າຈະໂຄສະນາ ແລະ ເຜີຍແຜ່ສົນທິສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ມວນຊົນຮູ້ຈັກ ຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຊາບຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບທັດສະນະ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະຂອງຄະນະກຳມະການ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນບັນຫາຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລັດພາຄີນັ້ນ.

ມາດຕາ14

ຄະນະກຳມະການຈະຕ້ອງສ້າງລະບຽບການດຳເນີນງານຂອງຕົນ ເພື່ອໃຊ້ໃນເວລາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕາມທີ່ອະນຸສັນຍາສະບັບ ນີ້ໄດ້ບົ່ງໄວ້.

ມາດຕາ 15

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບການລົງນາມຂອງທຸກໆລັດທີ່ໄດ້ລົງນາມ, ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາແລ້ວ.

2. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຈາກທຸກໆລັດ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາ. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

3. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເປີດຮັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງທຸກໆລັດທີ່ໄດ້ ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາ.

4. ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຈະມີຂຶ້ນໄດ້ດ້ວຍການຍື່ນສານເຂົ້າຮວມຕໍ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ16

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຫລັງຈາກ 3ເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ມີການມອບສານສັດຕະຍາບັນ ຫລື ສານເຂົ້າຮ່ວມສະບັບທີ່ 10 ໃຫ້ແກ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

2. ໃນກໍລະນີລັດພາຄີໃດທີ່ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ລຸນຫລັງທີ່ມື້ທີ່ອະນຸສັນຍານີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້, ອະນຸສັນຍານີ້ ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບລັດດັ່ງກ່າວຫລັງຈາກ 3 ເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ມີການຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນ ຫລື ສານເຂົ້າຮ່ວມຂອງລັດດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 17

ຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຂໍ້ສະຫງວນໃດໆໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ18

1. ບໍ່ວ່າລັດພາຄີໃດໆກໍ່ຕາມ ກໍ່ລ້ວນແຕ່ມີສິດສະເໜີດັດແກ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ສົ່ງຂໍ້ສະເໜີດັດແກ້ນັ້ນເຖິງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ລັດພາຄີຊາບກ່ຽວກັບຂໍ້ສະ ເໜີດັດແກ້ດັ່ງກ່າວ ພ້ອມທັງສະເໜີໃຫ້ລັດພາຄີແຈ້ງໃຫ້ຕົນຊາບວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຢາກໃຫ້ມີກອງປະຊຸມລັດພາຄີ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ລົງຄະແນນສຽງກ່ຽວກັບຂໍ້ສະເໜີນັ້ນ ຫລື ບໍ່. ໃນກໍລະນີ ຢ່າງໜ້ອຍນຶ່ງສ່ວນສາມ ຂອງລັດພາຄີຫາກເຫັນດີໃຫ້ມີກອງປະຊຸມຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ຈະຕ້ອງຮຽກໂຮມກອງປະຊຸມ ພາຍ ໃຕ້ການອຸປະຖຳຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ. ຂໍ້ດັດແກ້ໃດໆທີ່ຖືກຮັບເອົາດ້ວຍສຽງສ່ວນຫລາຍຂອງລັດພາຄີ ທີ່ມີໜ້າເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ລົງຄະແນະສຽງຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນັ້ນ ຈະຖືກນຳສະເໜີຕໍ່ສະມັດຊາໃຫຍ່ຂອງອົງການ ສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອໃຫ້ມີການເຫັນດີ.

2. ຂໍ້ດັດແກ້ ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ໃນເມື່ອສະມັດຊາໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ໃຫ້ການເຫັນດີ ແລະ ສອງສ່ວນສາມຂອງລັດພາຄີຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຮັບຮອງໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂັ້ນຕອນກົດໝາຍພາຍໃນລັດຂອງໃຜມັນ.

3. ເມື່ອໃດຂໍ້ດັດແກ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນຂໍ້ດັດແກ້ດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນຜູກມັດຕໍ່ລັດພາຄີທີ່ໄດ້ຮັບຮອງຂໍ້ດັດແກ້ດັ່ງກ່າວ. ລັດພາຄີອື່ນໆ ຍັງຈະຖືກຜູກມັດໂດຍຂໍ້ບັນຍັດຂອງອະນຸສັນຍານີ້ ແລະ ຂໍ້ດັດແກ້ຜ່ານມາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຮອງເອົາແລ້ວ.

ມາດຕາ19

1. ບໍ່ວ່າລັດພາຄີໃດກໍ່ຕາມ ລ້ວນແຕ່ມີສິດຖອນຕົວ ຈາກການເປັນພາຄີຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ທຸກເວລາ ໂດຍແຈ້ງ ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດຊາບ. ການຖອນຕົວຈະມີຜົນສັກສິດຫລັງຈາກ 6 ເດືອນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ໄດ້ຮັບແຈ້ງການດັ່ງກ່າວ.

2. ການຖອນຕົວຈາກການເປັນພາຄີ ຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜົນກະທົບກະເທືອນຕໍ່ການພິຈາລະນາ ຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ກ່ຽວກັບໜັງສືແຈ້ງຄວາມທີ່ໄດ້ຍື່ນຕໍ່ຄະນະກໍາມະການພາຍໃຕ້ມາດຕາ 2 ນັ້ນ ຫລື ຈະບໍ່ມີຜົນກະທົບກະ ເທືອນຕໍ່ການສືບສວນທີ່ດໍາເນີນຕາມມາດຕາ 8 ກ່ອນມື້ທີ່ການຖອນຕົວນັ້ນມີຜົນສັກສິດ.

ມາດຕາ20

ເລຂາທິການໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ທຸກໆລັດຊາບກ່ຽວກັບ:

(ກ) ການລົງນາມ, ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະ ການເຂົາຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້;

(ຂ) ວັນທີ່ທີ່ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຂໍ້ດັດແກ້ພາຍໃຕ້ມາດຕາ 18 ເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້;

(ຄ) ການຖອນຕົວພາຍໃຕ້ມາດຕາ 19.

ມາດຕາ21

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຊຶ່ງສະບັບຕົນທີ່ເປັນພາສາອາຣັບ, ຈີນ, ອັງກິດ, ຝຣັ່ງ, ລັດເຊຍ ແລະ ແອັດສະປາຍລ້ວນແຕ່ມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ໃນຫ້ອງສາລະບັນຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ.

2. ເລຂາທິການໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງສົ່ງສໍາເນົາຖືກຕ້ອງຕາມສະບັບເດີມຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ໝົດທຸກລັດ ທີ່ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນມາດຕາ 25ຂອງສົນທິສັນຍາ.

(ຈົບ)